

On melkein puoliyö, kapuan vahtiini aluksen komentosillalle, jo kerrosta alempana haistan tuoreen kahvin, jonka 20-24 vahti on sinne keittänyt. Menen sisään, toivotan hyvää iltaa, ja saan pimeydestä kaksi vaimeaa vastausta, niinkuin aina ennenkin. Kaikki on niin tuttua, jo satoja kertoja koettua, kahvimuki kou- rassa siirryn perämiehen selän taakse kurkkimaan tutkan näyt- töä. Edellinen vahti, Ukrainalainen puolimatruusi lähtee pois, "Good watch bosun," hän toivottaa minulle. "Mmmm...night." mumisen vaimeasti kahvia juuri hörpättyäni. "Perhanan juippi, taas keitti kahvin hanaveteen", ajattelen kun maistan ummehtu- neen maun. Laivan juomavesitankit olivat ruosteisia, ja niiden veteen tuli nopeasti paha maku, ei sitä kukaan juoda voinut, ai- noastaan hampaat saattoi pestä, ja suihkuun oli pakko käyttää. Menen istumaan tuolille joka on hiukan syrjässä, voisin istua myös toisen tutkan edessä olevaan tuoliin, lähelle perämiestä, mutta vanhasta tottumuksesta istun kauemmas. No haistaa se kuitenkin että olen ottanut ennen vahtia pari kaljaa, eipä sillä väliä. Ei minua enään kiinnosta vaikka kippari itse tulisi ylös, ja haistaisi, ja eipä se varmaan kiinnosta heitäkään, on minun viimeinen merivahti. Aamulla tulemme satamaan, ja lähden kotiin, kuten olen lähtenyt monta kertaa ennenkin, kätellen laivatoverit. "Hyvää lomaa, nähdäänpä taas!" tekoiloinen toivotus joka aina sanotaan. Huomenna löisin konjakkipullon pöytään, ja sanoisin että "nyt se alkaa pitempi loma, maksakaa reilusti tytöille satamissa niin on hyvät seilaukkelit". Hah hah, eipä nämä nykyajan mammanpojat edes tiedä mitä tuo tarkoittaa, jos nettiyhteys häviää tunniksi, niin on kuin maailman- loppu käsillä. Kysyppäs nykyajan"merimieheltä" että millainen paikka se Rotterdam on? "Öö..en tiedä" tulee vastaus, "no teidän laivahan käy siellä kerran kuussa", "njoo.. niinhän me käydään, mutta en minä ehdi siellä kaupungille kun päivitän facebookkia ja twiittailen kavereille." Että sellaisia seiloreita, hyvä kun pääsen pois. Hymyilen itsekseni komentosillan pimeydessä, vihdoinkin se eläke alkaa, eipä minua enään kukaan komentaisi. Ei tarvitsisi lähteä lentämään Puolaan, Chicagoon, tai Osakaan, kesken hienoimman Suomen kesän, ja kuin ennen, kesken vaimon ja lasten loman. Eipä se vaimo ymmärtänyt, miksi sitten talvella palattuani oli tilanne nollattava, kun pettymys ja katkeruus oli päällimmäinen tunne molemmilla. Taas yksi kesäloma pilalla, yksi monista. Tuli se viimeinenkin, hän lähti lasten kanssa pois, sävyisästi il- man riitaa erottiin, sanoi vain ettei jaksaa enään olla aina yksin. Ymmärsinhän minä, meidän miestenhän se yksinolo on kestettävä, kuin miehet. Havahduin kun perämies rykäisi, "Se on pian puoli neljä" "Mitä?" tokaisen, "nyt jo" "Niin, taisit muistella menneitä, en viitsinyt häiritä viimeistä vahtiasi" Soitin seuraavalle vahdille herätyksen, ja keitin kahvit, pullove- teen tällä kertaa.